

Όταν αγαπάς το Θεό...

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτό: [onairnews.gr](#)

Ήταν μια μόνη γυναίκα. Ο άντρας της είχε πεθάνει χρόνια πριν. Το παιδί της στο εξωτερικό. Στην κρύα πολυκατοικία που έμενε, κανείς δεν της είχε δώσει σημασία. Η ίδια το προτιμούσε έτσι. Να είναι απαρατήρητη.

Ήρθαν και φέτος οι μέρες των γιορτών. Αλλά παρόλο που ήταν μόνη της, αυτή αισθανόταν μια ευτυχία. Το βλέμμα της απέπνεε μια γαλήνη, μια ηρεμία. Μια γλυκιά αίσθηση πως όλα θα πάνε καλά.

Σηκώθηκε απ'την κουνιστή καρέκλα (παλιό δώρο του συζύγου της), άφησε στο πλάι το κομποσχοίνι της. Τα χείλη της χαμογελαστά -όπως πάντα- συνέχιζαν να ψελλίζουν: "Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησέ με"... Ντύθηκε ζεστά, πήρε ένα ματσάκι χρήματα -οικονομίες 3 μηνών- και βγήκε απ'το σπίτι της. Κατευθύνθηκε στη στάση του λεωφορείου. Τι ευλογημένη στάση! Εκεί κάθε πρωί συνήθιζε να λέει τους Χαιρετισμούς στη Παναγιά. Την μόνη κοντινότερη παρηγοριά της.

Μπήκε στο μεγάλο ναό στο κέντρο της μεγαλούπολης. Άφησε ένα μέρος απ'το

ματσάκι με τα χρήματα υπέρ των φτωχών, αφού βεβαίως έγινε πως κανείς δεν την πρόσεξε. Ψέλλισε δύο λόγια καρδιακά και έφυγε με σταθερό βήμα. Αγόρασε ένα φάκελο απ'το γωνιακό βιβλιοπωλείο και έβαλε μέσα λίγα χρήματα ακόμα και μια χριστουγεννιάτικη κάρτα με ευχές. Ο φάκελος, είκοσι λεπτά αργότερα, θα αφηνόταν διακριτικά κάτω απ'τη χαραμάδα της οικογένειας με τα πολλά προβλήματα.

Το τελευταίο υπόλοιπο απ'το ματσάκι το προόριζε για ψώνια στη λαϊκή. Ντομάτες, κρεμμύδια και άλλα λαχανικά. Λεφτά για κρεατικά ούτε λόγος. “Εδώ ο κόσμος βουλιάζει οικονομικά και γω θα τρώω σα βασίλισσα;” μονολογούσε και έδιωχνε τους πειρασμούς.

Όμως, κι αυτό το μικρό ποσό δεν θα πήγαινε για τα ψώνια... Γιατί προοριζόταν για έναν φτωχό ζητιάνο στην άκρη του δρόμου. Ήταν στ'αλήθεια ζητιάνος ή επαγγελματίας ψεύτης; Ούτε που την ένοιαζε. Φτάνει να γέμιζε με χαρά τον άνθρωπο. Τον συνάνθρωπο. Ούτε κρίση ούτε κατάκριση ούτε σκέψη καλή. Μη γνώτω η δεξιά σου...

Έφτασε στο σπίτι της κατάκοπη. Μα το χαμόγελο ακόμα θρονιασμένο στα παγωμένα χείλη της. Αγαπούσε το Θεό και τον συνάνθρωπό της και αυτό της αρκούσε. Ήταν ο λόγος για να προχωρεί και να ελπίζει. Να ελπίζει και να εύχεται

Πηγή: stdemetrios-paralimni.com